ANUL V. - No. 20.
15 August 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL V. — Nr. 20

Cluj, 15 August 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Ce ziceţi, Domnilor Preoţi?

Aduc la cunoştinţa cititorilor noştri, printre care se numără şi foarte mulţi slujitori ai altarului de pe toate treptele ierarhiei bisericeşti, câteva scurte crâmpeie strălucitoare din viaţa aceluia care a comandat şi câştigat în zilele noastre cea mai mare bătălie a istoriei.

Il ştim cu toţii: e mareşalul Foch, trecut anul acesta la cele eterne, în al căror Stăpân „fără început şi fără sfârşit“ credea cu tărie.

Suntem la o răspântie a sufletului modern, îndepărtat de tradiţie, de credinţa şi morala creştină prin secolul maşinismului, prin furia propagandelor ateie, prin covârşirea materialismului ucigător de ideal şi prin răsturnarea echilibrului moral, săvârşită de sguduirea celui mai crâncen răsboiu ce a cunoscut lumea.

In acest chaos, sufletul creştinului civilizat, aşa cum s'a format printr'o stratificare de 18 veacuri la lumina Evangheliei, a fost şi este pus la o grea încercare.

Nu numai conştiinţa mireanului, dar şi a aceluia crescut la umbra crucii şi chemat să-i propage divina însemnătate a lepădării de sine şi a sacrificiului, chiar conştiinţa preotului de astăzi şovăeşte la amăgirea ispitelor, ce-i spulberă toate scrupulele în goana după bunurile lumeşti.

Trecem, evident, printr'o adâncă criză, în care o bună parte din preoţimea noastră nu face o lăudabilă excepţie, aşa cum s'ar cuveni, şi fiii bisericii sunt în drept să aştepte. Spectacolul degradant al împărţirii clerului celor două biserici naţionale după partide politice, susţinându-le implicit păcatele, urmându-le cu deplină complicitate acţiunea, care a dus ţara, după zece ani dela întregirea ei, la marginea prăpastiei, constitue o dovadă că ne aflăm în plină criză sufletească.

Dar ştiut este, că o criză gravă înseamna o răscruce de drumuri, comandă germenii unei noui orientări.

In materie de creştinism neglijat, prin rătăcirea omului şi urgia împrejurărilor, altă orientare nu poate fi decât întoarcere la vechiul adevăr, în care s'au născut, au trăit şi ne-au murit moşii şi strămoşii.

Nu este aici locul să arăt necesitatea urgentă a întoarcerii la credinţă şi a binefacerii ce poate aduce neamului şi statului român.

Aceasta să o facă domnii preoţi, cari au luminoasa chemare, stabilită şi prin lege divină şi prin lege umană.

Aici ţin să aduc la cunoştinţă, spre a pune pe gânduri pe cei rătăciţi prin propaganda ateie, că nu un suflet slab, o minte desprinsă de frământarea forţelor lumeşti, un sentimental fără logică, un visător fără busolă, se înaltă ca un far luminos, în întunericul crizei de credinţă şi conştiinţă, ce bântue lumea postbelică; ci se ridică drept şi impunător, aşezat pe temelia de granit a unei personalităţi desăvârşite, acela care a luptat şi a biruit cel mai formidabil instrument de răsboiu, făurit cu calcul, ştiinţă şi perseverenţă spre a zdrobi toate obstacolele, acela care a învins armata Kaiserului Wilhelm II în toamna anului 1918.

El, care a sfărâmat diabolica forţă materialistă, el, omul calculelor precise şi al hotărîrilor înspăimântător de bărbăteşti, el, — ascultaţi domnilor infectaţi de spiritul hiper criticismului iudaic — el, în clipele cele mai grele ale răsboiului îşi punea toată credinţa în Dumnezeu, şi se considera ca un simplu instrument al voinţii divine.

Vă rog domnilor preoţi, cari la umbra partidelor politice v'aţi uitat misiunea, pentrucă nu puteţi servi la doi domni şi lui Dumnezeu şi lui Mamon, Vă rog să vă gândiţi, dacă cele ce voiu relata din viaţa de răsboinic a mareşalului Foch nu înseamnă un îndemn spre ieşirea, în mod creştinesc, din criza de credinţă şi conştiinţă, în care Domniile Voastre, spre mâhnirea noastră, staruiţi.

Din broşura, apărută acest an la Paris a părintelui *Doncoeur*, intitulată: *Derniers preceptes de Foch* (ultimele învăţăminte ale lui Foch) comunic faptul, că acest mare căpitan, uneori în timpul luptei, mergea la biserică şi se ruga.

Acest fapt a fost adus la cunoştinţa lui Clemenceau, care pe atunci împreună cu Foch întrupau voinţa Franţei greu încercate de a învinge cu orice preţ. Ştiţi ce a răspuns Clemenceau, domnilor preoţi români divizaţi şi învrăjbiţi în partide politice? „Laissez-le, ne le déranjez pas, ç'a lui a trop bien reussi jusqu'a prezent“. (Lăsaţi-l, nu-l tulburaţi asta i-a reuşit prea bine până acum).

Aduc la cunoştinţă un epizod din ceasurile cele mai grele ale răsboiului, când se pregătise un ordin de retragere. Foch istoriseşte astfel: *„Am spus brusc: asta nu se poate. Vă opresc să faceţi asta.*

Mi s'a răspuns: aduci Dta soldaţi, aduci baterii? Nu mai putem ţine, suntem învăluiţi“. „Nu aduc nimic. Dar nu trebue să facem asta. Vă opresc“. Atunci şeful statului-major, ofiţer foarte inteligent, începe a-mi expune situaţia. In teorie, avea dreptate. Dar după trei minute i-am spus: „Poţi să-ţi continui expunerea. Vorbeşti unui surd. Nu se va face retragerea. Vă opresc“. De unde venea această forţă neclintită faţă de argumente foarte profunde? Nu ştiu. Un instinct. Noi suntem instrumentele oarbe ale Providenţii. Dumnezeu duce totul“.

Altă clipă din viaţa ilustrului Mareşal. După încheierea armistiţiului se întâlneşte cu faimosul cardinal Mercier, martirizat de fu-

ria teutonă pentru seninătatea și curajul de apostol al acestui nobil prelat belgian, care îmbrățișând pe Foch îi spune că este un „Geniu". Foch îi răspunde textual:

„Nu, nu este vorba de geniu! Am gândit, am calculat, am meditat.

Dar dupăce am cumpănit totul, nu am avut nici odată evidența soluției. Atunci când trebuia să zic acel DA, de care aveau să depindă mii și mii de vieți simțeam, că eram instrumentul Providenței divine".

Cred că asemenea mărturisiri ale omului, care a învins forța armată a materialismului german, sunt de natură a prinde și a scutura conștiința preoțimii noastre în primul rând, chemată să trezească credința și să facă educația morală a nației românești.

Spovedania Mareșalului Foch este un indiciu încotro trebue să se îndrepte lumea pre a eși din actuala criză morală.

Dv., domnilor preoți, nu credeți că vă cere datoria să arătați același drum, mergând înainte cu exemplul faptelor nu al vorbelor?

I. C. CĂTUNEANU

De ce trebue să fie poliția și siguranța românească

(Răspuns Jidanilor dela „Morgenblatt" și „Allg. Zeitung").

După cum în Ardeal cei mai aprigi susținători ai limbei și scrisului maghiar sunt Jidanii, la fel sunt ei protectorii limbei și scrisului rusesc în Basarabia și apărătorii limbei germane în Bucovina.

La Cernăuți apar cinci gazete scrise în limba germană cari sunt însă redactate și finanțate de Jidani și-și apără interesele lor, dar în aparență poartă mare grijă de promvarea culturii germane și în genere de minoritățile creștine.

Aparatul administrativ este în Bucovina în mare parte minoritar și ceva mai mult, chiar poliția și siguranța din Bucovina are slujbași cu un trecut foarte dubios; foști agenți de ai fostului general de jandarmi Fischer, elemente cari i-au persecutat pe Români și cari îi urăsc și astăzi de moarte.

Aceste elemente dacă au și fost menținute în funcții sub stăpânirea românească, în orice caz nu trebuia să fie puse la locuri de conducere. Toate ordinele secrete ale ministerului de interne contra atâtor agitatori sprijiniți de peste frontieră, fie ei socialiști, fie comuniști sau cum își mai spun ei, întâiu se trimit poliției și siguranței și acolo le află cei dintâi acei cari nu ar trebui să le afle nici odată.

Ori ce încercări însă din partea autorităților superioare de a da instituțiunilor acestora un caracter mai românesc sunt întâmpinate de cele mai încăpăținate și obraznice proteste din partea celor cinci gazete germane scrise de Jidani.

Iată de pildă ce scrie gazeta „Morgenblatt: **) Dl insp. general de poliție Colonel Monte Miro adunând pe sergenții de oraș în curtea prefecturii din Cernăuți le-ar fi spus că „trebue făcute schimbări, trebue scoși afară din serviciul poliției mai ales Jidanii și Ucrainienii și apoi și celelalte minorități". „Morgenblatt" cere nici mai mult nici mai puțin decât ca „dl insp. gen. Monte Miro să fie dat afară din funcția ce ocupă ca să înceteze șovinismul cel atât de dăunător închegării statului" (Morgenbl. poartă multă grijă de închegarea statului, ce ironie!).

Este bine după „Mgbl." că nu se face nici o deosebire între naționalități în această instituțiune și cu atât mai mult se miră Jidanii de această manifestare a dlui Monte Miro întrucât este Bucovinean, care ar trebui să știe că antisemitismul și ațâțarea contra minorităților sunt chestiuni deplasate în Bucovina. Se întreabă „Morgb.":

Ce gânduri se vor naște în mințile polițiștilor români în contra Jidanilor și în contra Ucrainienilor? Dar ce gânduri nutresc Jidanii și Ucrainienii în contra țării, întreb eu?

„Morg." cere celorlalte minorități să se solidarizeze cu Jidanii și să facă cel mai energic protest la Ministerul de interne și să ceară ca dl insp. gen. Monte Miro să-i crute pe viitor cu inspecțiile. Dacă Dzeu i-a dat acest serviciu apoi trebue să-l conducă cu pricepere. Așa ațâțări naționaliste nu trebue tolerate, ci înăbușite la moment.

La țipetele disperate ale acestei gazete se asociază gazeta „Allg. Zeitung" (mai bine zis gemeine Zeitung), care este cuprinsă de mare uimire la manifestarea dlui insp. Monte Miro. Căci tocmai când se străduiește guvernul să închege o legătură mai trainică cu minoritățile, se întâmplă fapte cari amintesc de timpul când d. Goga căuta să propage dela Minist. de interne antisemitismul și ura contra minorităților. Crede însă că va avea efect protestul la Minist. de interne a deputaților aleși pe lista național-țărăniștilor, Mayer Ebner, Wladimir Zalozieky și Lebuton, cari cer pedepsirea imediată a dlui Monte Miro și îndepărtarea lui din serviciul care nu are nici o legătură cu politica națională și confesională.

Jidanii i-au mai cerut directorului de poliție dl Bolocan relații în privința aceasta și d. Bolocan le-a promis că va cerceta cazul. Nu credeam că este de demnitatea unui prefect de poliție să se oblige față de niște obraznici oploșiți pela noi din alte țări că va cerceta niște declarații făcute de superiorul său.

„Allg. Zeitung" își amintește că acest domn insp. gen. și-a mai manifestat aceste sentimente sub guvernul liberal, dar fostul ministru dl Nistor a luat îndată măsurile necesare. Dl ministru Săveanu Saucinc a promis că va lua măsurile cuvenite pentru a potoli harhării.

Așa se explică de ce vara trecută a fost fluerată poliția în centrul Cernăuților împreună cu mine și dr. Har. Vasiliu. Pentru că-i încurajează chiar miniștri români pe jupâni.

Să-i servim opiniei publice românești (nu Jidanilor, căci părerile lor nu ne interesează pe cei din L. A. N. C.) un exemplu contrar ca să se convingă și acei cari nu cunosc ce înseamnă în fruntea poliției dintr'un județ un minoritar și atunci cred că vom trebui să dăm dreptate declarației demne a dlui Insp. gen. Monte Miro.

La Suceava avem ca polițai al orașului de vr'o șase ani de zile pe un oare care domn Johann Serfas, iar în serviciul siguranței pe un Sebeczek fost jandarm austriac și confident al generalului Fischer și pe un Ant. Mirwald și un singur comisar de poliție român.

Ce a făcut acest d. Serfas în serviciul de șef al poliției din Sucea-

**) Morgenblatt înseamnă gazetă de dimineață, dar mai bine i'ar spune „Dimineața" căci tot jupânii le conduc pe amândouă.

va: In anul 1924 a trimis Germania câteva mii de copii în România pentru ca să se alimenteze la noi. Pe copiii cari au fost trimişi în Bucovina i-a primit dela frontieră dl Serfas, iar de cei, pe cari i-a dus şi repartizat la Suceava, a îngrijit tot timpul ca să fie bine hrăniţi şi îngrijiţi.

Dar dacă ar fi fost nevoie de alimentaţie pentru nişte copii români de peste Nistru, din Macedonia sau Sârbia, s'ar fi îngrijit dl Serfas oare la fel? Eu cred că l-ar fi numit acest lucru „ţigănie“.

In anul 1926 a hotărît singur dl Serfas să facă în Suceava biserică protestantă (Suceava n'ar nici douăzeci de familii protestante).

Slujba inaltă pe care o ocupă în oraş i-a dat la îndămână mijloacele să facă biserică cu braţe şi sudoare românească. Poate că va pare unora lucru de necrezut. Dar iată cum a purces. Este lucru ştiut că zidarii şi căruţaşii dintr'un oraş au de a face cu poliţia. Aceştia indirect avertizaţi, au făcut câte o zi sau două şi mai multe „clacă“ la biserica protestantă. Toate uşile, ferestile şi celelalte lucrări din lemn s'au executat în localul poliţiei de către sergenţii de stradă români. A cerut şi primit şi ajutoare băneşti dela prefectură. Câte biserici româneşti din judeţ au primit ajutoare în bani dela prefectură? Ba chiar şi un preot român Voevidca a aranjat un concert în folosul bisericii protestante. Câte concerte a aranjat acest preot pentru vr'o biserică românească? Si doar bisericile româneşti au atâtea lipsuri, măcar că fondul bisericesc este aşa de bogat.

A avut dl Serfas şi protecţia autorităţilor româneşti. In special sub liberali s'a bucurat de o trecere nemărginită, fiind el prietenul intim a fostului prefect liberal la toate întreprinderile. (Liberalii sunt mari naţionalişti la festivităţi şi în opoziţie).

Acelaş domn Johann Serfas a dat autorizaţie sectelor de rătăciţi ca să vândă broşuri aţâţătoare contra religiei de stat, deşi poliţia nu are căderea să dea autorizaţii de felul acesta.

Dar acest poliţai ştie ce vrea şi se face că nu pricepe.

Dl Serfas deşi aude de zece ani fără să vrea vorbindu-se româneşte şi citeşte corespondenţa la biroul său în limba română tot de atâtea ani, totuşi nu este în stare să conceapă o adresă fie şi de zece şire în limba română. Iar la tribunal când i se adresează judecătorii minoritari în limba română, el le răspunde în serviciul funcţiunii în limba germană.

Societatea lui în Suceava este cea jidovească în cafenele jidoveşti, iar pentru Români n'are de pierdut mult timp. Se vorbeşte chiar de cote fixe ce le-ar primi dela Jidani, lucru mai greu de stabilit. Partea mai interesantă este că telegramele cifrate dela minister n'are voie să le ştie nimeni decât dl Johann Serfas. Tot el avea să se pronunţe în rapoartele sale despre starea spiritelor din oraş, despre partidele româneşti şi mai ales despre L. A. N. C., ai cărei reprezentanţi au fost des persecutaţi. De multe ori am văzut poliţia patrolând noaptea pe la poarta mea, mai ales în preajma adunărilor Ligii.

Ce or fi raportat dnii Serfas, Sebeczek şi ceilalţi ştiu ei, dar este lucru peste măsură de ciudat.

Din aceste câteva fapte îşi poate imagina ori cine ce însamnă un minoritar la conducerea poliţiei într'un oraş jidovesc din provinciile alipite.

Aşi vroi să văd în ori care altă ţară din Europa proteste la Minister de felul celor dela „Morgenblatt“ şi „Allgemeine Zeitung“ şi să văd un minoritar să facă în funcţie, ceeace face dl Johann Serfas la Suceava.

Poliţia şi siguranţa în România trebue să fie românească.

GEORGE CÂRLAN, prof.
Suceava, fost deputat al L. A. N. C.

Monumentul eroilor jidani şi Congresul rabinilor

In numărul trecut al acestei reviste am arătat că, punerea pietrii fundamentale pentru *ridicarea unui monument* — în capitala ţării — *în memoria eroilor jidani morţi în războiu*, este un truc anume plănuit de cahal pentru mascarea — ascunderea — unui scop diabolic şi criminal, ce-l urmăresc în ascuns; şi iată de ce:

Jidanii, toţi, nu numai cei ce locuesc în ţară — în cap cu primul rabin Niemerower şi cei dela U. E. R. de sub preşedinţia lui Fildermann—, dar în special căpetenia lor drăcească, cunoscută sub numele de „*Cahal*“, care este o autoritate jidovească cu totul ascunsă şi chiar nevăzută, aşa că nu i se poate cunoaşte nici chiar locul de domiciliu, cunoscând cu toţii faptul că, în timpul războiului soldaţii jidani din întreaga armată românească, s'au purtat în modul cel mai mişelesc ce se poate închipui, călcând nu numai jurământul depus oficial pe drapelul ţării chiar în faţa rabinilor lor dar dezertând în massă la inamic şi transformându-se în cei mai *vajnici spioni şi vânzători*, fapt, care a indignat chiar pe împăratul Germaniei, pe Kaizerul Wilhelm, care i-a înfierat cu indignare, mergând până a-i blestema. Cahalul — zic — s'a gândit că, trebue, cu orice preţ, lucrat aşa fel încât să se poată ascunde — cel puţin de ochi — mişelia săvârşită de soldaţii evrei din armata românească şi a prescris unele dispoziţiuni secrete.

La rândul lor căpeteniile Jidanilor ce trăesc şi se hrănesc din sângele acestei nenorocite ţări, ştiind bine că, actualul ministru de războiu, care a luptat cu vrednicie pe front şi astfel cunoaşte în mod precis purtarea soldaţilor jidani în războiu, şi că după încetarea războiului, el — ministrul —, n'a făcut nici un secret din acest adevăr crud, ci din contră ca militar onest şi corect, l-a mărturisit cu franchetă în public ori de câte ori a avut ocazie.

Jidanii din ţară — toţi — mai ştiind bine că, actualul ministru, a ajuns în capul departamentului armatei, înconjurat de o aureolă şi de unele merite, pe care puţini din predecesorii săi le-a avut şi dându-şi sama că, rămânerea lui în capul armatei, poate fi de o durată mai lungă ca de obiceiu şi apoi ei — Jidanii — temându-se că, la un moment dat, în înalta lui funcţiune poate rămâne totuşi un adevărat ostaş sincer declarând curat şi fătiş adevărul sfânt, ceeace le-ar pricinui un mare neajuns şi le-ar pune mari şi grele piedici în urmărirea scopului lor politic pe care îl urmăresc în ascuns, cahalul — zic — s'a gândit că, trebue găsit un *mijloc* prin care în calitatea lui de ministru al ţării să fie obligat, a-şi ascunde gândul intim şi curat, relativ la purtarea mişelească a soldaţilor evrei în războiu, fie prin unele delaraţiuni chiar vagi, dar *oficiale*, pe care ei — Jidanii — să le poată specula prin *presa lor*.

Şi, după multe chibzuinţe şi calcule drăceşti, cahalul s'a fixat asupra ideii de ridicarea unui monument în memoria soldaţilor Jidani morţi în răsboiu... pentru Patrie...

Un asemenea monument pe lângă că le poate servi oricând ca o mărturie că, şi ei — Jidanii — au contribuit cu sângele lor la întregirea neamului, dar apoi în o asemenea împrejurare ministrul de răsboiu, — ori care ar fi el — trebue să ia parte în mod oficial şi astfel va fi silit, să-şi pue lacăt gurii, să-şi calce pe suflet, să nu divulge oficial adevărul. Deci, ridicarea unui monument în memoria soldaţilor jidani morţi in războiu, le poate servi în acelaş timp şi ca adăpost inapoia căruia să poată ascunde perfect, perfidia soldatului evreu din timpul războiului!...

Şi ca dovadă că lucrul este aşa, stă martor faptul că, la solemnitatea punerei pietrii fundamentale a monumentului, Jidanii au invitat *oficial* numai pe ministrul de războiu şi pe încă câţiva bărbaţi de seamă, Români curaţi, apartinând diferitelor partide politice, dar pe care îi ştiau prinşi de nas, ca făcând parte din diferite consilii de administraie ale băncilor lor!

O altă dovadă şi mai puternică a intenţiei lor drăceşti, rezidă în faptul că, chiar a doua zi, *Presa din Sărindar*, a telegrafiat nu numai suratelor ei din Europa, dar chir şi celor de peste Ocean, vestea că:

„La punerea pietrii fundamentale a monumentului ce se ridică în Bucureşti în memoria eroilor evrei morţi în războiu... pentru... Patrie... a luat parte oficială ministrul de războiu, pe lângă mulţi alţi bărbaţi de seamă ai ţării!“...

— — — — — — — —

In timpul când în Bucureşti, se petreceau toate acestea, Cahalul — tot în ascuns — a dat ordin ca la Chişinău, să se ţină un congres al rabinilor din tot cuprinsul Basarabiei, şi care la sfârşit, să aibă un fast cât mai grandios.

Rabinul Tirelsohn, care — precum se ştie — este cel mai mare duşman al întregului stat românesc, s'a conformat imediat şi congresul a şi avut loc.

Pentru a se pune la adăpost de orice bănueli ori supărări, rabinul Tirelsohn a comunicat autorităţilor că, în acel congres va fi vorba numai de chestiuni *pur religioase* privitoare la Jidani şi că totul va fi o consfătuire din cele mai pacinice.

Congresul s'a ţinut cu uşile închise; în public n'a putut transpira decât că rabinul Tirelsohn, după ce a dat congresului pe care l-a prezidat, cuvenita binecuvântare, a recomandat rabinilor ca, prin hahami şi belferi (invăţători), să vegheze cu sfinţenie la aplicarea întocmai a talmudului, îngrijind ca capii de familii — *taţii şi mamele* —, *să-şi crească copiii absolut numai în „spirit iudaic“* şi că, în termen de 6 luni, rabinii să-i raporteze nominal pe acei dintre Jidani cari nu se conformează întocmai, ca să-i pedepsească!

Doamne! Ce înseamnează oare acest *„spirit iudaic“?* Inseamnează că: *„Pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l“* căci aşa porunceşte talmudul.

Supune-te — de formă — legilor ţării în care trăeşti, dar în fond, înlătură-le, tradează-le ori de câte ori poţi, şi fă aşa ca să-ţi meargă numai ţie bine şi neamului tău ales!...

Oare în care religie a popoarelor de pe suprafaţa pământului, se mai poate găsi a asemenea prescripţie drăcească şi criminală?

Iată dar explicaţia pentru care toţi soldaţii jidani din armata românească, s'au purtat aşa de mişeleşte şi iată pentru ce Cahalul a stăruit pe lângă cei puternici şi prin corupţie a făcut, să apară decretul pentru amnestierea celor trimisi în judecată cu miile!...

Rabinul Tirelsohn a mai prescris congresiştilor că, trebue să ţină cu tot sufletul şi cu toată puterea credinţei, la ceeace ei numesc *„Cuşer“* chiar dacă acest lucru ar necesita şi vieţi omeneşti.

Ori, ce se înţelege prin acest *„cuşer“?*

Se înţelege că, adevăratul Evreu, nu trebue să-şi taie cu mâna lui, nici chiar un puiu de găină, ci orice pasăre, caşi orice altfel de animal destinat a fi tăiat pentru hrană Jidanului, trebue să se facă numai prin hahami, care — pentru această treabă — încasează o anumită taxă, ceeace constitue un enorm fond, bănesc — miliarde — cu care cei dela U. E. P. — Uniunea Evreilor Pământeni — îi pot conduce corupând pe băştinaşi sus-pusi şi dela care pot obţine favoruri şi foloase pentru poporul ales. Practica zilei, ne-o dovedeşte.

In timpul ţinerii Congresului rabinilor în Chişinău, s'a petrecut şi un mic incident, care numai graţie supărării unui congresist, s'a putut afla şi încă în mod foarte vag şi anume:

Unul din tinerii rabini, crescut de sigur într'un mediu mai civilizat şi fără multă experienţă în ale habotniciei Jidoveşti, şi-a permis a spune că, *„Cuşerul, nu merită marea importanţă ce i se dă“*. Drept consecinţă, imediat a fost taxat de *vândut goimilor,* scos din sală cu forţa şi închis într'o cameră vecină, unde ce-o fi păţit, numai el ştie; iar marele rabin Tirelsohn i-a luat imediat dreptul de rabin.

Acest fapt dovedeşte teroarea sub care e ţinut şi condus poporul jidovesc de către cahal şi mai dovedeşte că, omorurile, nelegiuirile şi jafurile la care au fost supuse toate familiile mari şi bogate din Rusia, jafuri, după urma cărora toate căpeteniile internaţionalei III din Rusia, şi-au putut permite de-a strânge miliarde în aur, depunându-le în siguranţa băncilor mari din Anglia, sunt rezultatul unei premeditări în adevăr diavoleşti.

Chiar răsboiul care a isbucnit aşa pe neaşteptate între Rusia şi China, şi care până în cele din urmă, va fi aplanat, este tot un matrapâzlic jidănesc făcut în scopul ca, Jidanii să poată lua — prin rechiziţie — produsele ţăranilor, care, fătiş — se opun a mai fi despoiaţi de munca lor fără nici un drept. Masca răsboiului cu China, oferă prilej de câştig Jidanilor.

Am arătat că, rabinul Tirelsohn prevenise toate autorităţile din Basarabia, fiind o consfătuire *pur religioasă*, totul se va petrece în linişte, făr nici un sgomot, sau vre-o altă mişcare.

Cu toate acestea, care n'a fost surpriza şi nedumerirea, nu numai a cetăţenilor, dar chiar şi a tuturor autorităţlor, când — la ieşirea rabinilor din sala de congres şi după ajungerea la un anumit punct din centrul oraşului — deodată încep, să apară capetele unor biciclişti, urmaţi de o coloană compusă din zeci de sute de *voinici jidani;* toţi călări pe biciclete şi motociclete şi toţi îmbrăcaţi la un fel, un soiu de uniformă, şi fiecare purtând drapelul jidănesc desfăşurat.

Rabinul Tirelsohn face front şi înconjurat de ceilalţi rabini congresişti, *primesc defilarea tineretului de voinici jidani!...*

In mai puţin de o oră, tot — întreg acest mare congres, — a dispărut, ascunzându-se în mulţimea publicului care îl privise!...

Ce rost are oare această manifestaţie spontană, dar care a trebuit să fie organizată din timp, dar în

mod așa de indiscret, încât nici poliția, n'a putut-o simți?!

Această manifestație spontană și fastuoasă, stă în strânsă legătură cu actul punerii pietrii fundamentale a monumentului ce se ridică în capitală, în memoria soldaților evrei morți în războiu pentru... Patrie, în felul că, dacă în București nu putea avea loc o manifestație somptuoasă a tineretului jidănesc, din cauză că huliganii de Români ar fi împiedecat și chiar le-ar fi tăiat pofta de manifestație *voinicească*, în Chișinău unde Jidanii se știu cei mai tari, totul le poate fi îngăduit, mai ales dacă se lucrează în ascuns și prin surprindere, adecă așa cum s'a făcut...

Invățământul ce putem trage din faptele ce am arătat și care investmântate în haina ipocrită a religiei mozaice, s'au putut petrece chiar în fața autorităților, fără ca ele, să bănuiască măcar scopul ascuns și criminal ce se urmărește, sunt de cea mai mare importanță.

Trebue să fim în tot minutul cât mai atenți asupra Jidanilor ce-i creștem și-i îngrășăm la sânul nostru, căci,

Intr'un moment când armata țării, va fi chemată să-și facă datoria într'un scop și un punct dat, Jidanii rămași în țară — ca nefăcând parte din armată — prin voinicii lor, ne pot, și sunt capabili; de a ne creia unele situații, din care numai cu multă greutate, ne vom putea descurca. Rabinii și hahamii după modul celor din Rusia, ne pot juca unele feste, din care numai Dumnezeu știe, cum vom putea ieși.

Deci, se impune ca, siguranța țării, să fie în tot minutul cu toată atenția asupra căpeteniilor jidovești, și să-i urmărească pas cu pas, spre a nu fi surprinși de cursele criminale ce mereu ne întind.

GENERAL TARNOSCHI

sus: Pacifismul nu este sincer, este o armă puternică în slujba Iudaismului: dezarmarea popoarelor pentru triumful lui Izrael. Eu Ițic Gurkenkranz *sunt pacifist, dar furnizez documente militare Sovietelor, țara cea prea pacifistă, care se amuză pentru moment trimițând Chinezilor rotocoale de gaze asfixiante.*

Este timpul ca siguranța să pună stavilă acestei criminale propagande, care pornește chiar din inima țării. Cine este Marghita, *secretară a asociației pentru Pace și Libertate?*

Cine sunt toți acei domni cu nume în „berg“ *și* „baum“, *cari spun că vor fugi de pe front și cum încă domnii Duca, Săveanu, Trancu-Iași, Pompiliu Ioanițescu și ceilalți nu s'au dus să-i felicite, căci la inaugurarea monumentului celor, cari au fugit de pe front fără s'o spună dinainte, au fost adăpostind jobenele sub baldachinul lui Niemerover.*

ION V. EMILIAN
București

Iarăși Liga Drepturilor Omului

«Miercuri 17 Iulie 1929, Siguranța franceză având informațiuni, că documente militare de-o importanță foarte mare au fost sustrase de comuniști; a făcut o descindere la ziarul «HUMANITÉ».

Aceasta este știrea transmisă ziarelor de către agențiile de presă. Atât și nimic mai mult.

Citind însă „Acțiunea Franceză“, *poți vedea că șefii bandei de comuniști, cari sustrăgeau documente militare, pentru a le transmite mai departe Sovietelor, sunt:* Salamon Autenberg *Polonez (sic) și* Leon Bernardebelli *Italian (sic).*

Cred că nu este cititor al „Înfrățirei Românești“, care să nu știe că Salomon Autenberg este tot atât de polonez după cum Zipstein este Român și că Leon Bernard nu este Italian pentrucă și-a aninat pe „belli“ în coadă.

Dar nici această întregire a informațiunei inserată în ziare nu spune mare lucru, căci de când este lumea jupânii au avut meserii atât de nobile.

Fapt important este că ambii sunt membri ai Ligii Drepturilor Omului, aceea care și-a propus să îndrepte „relele“, căci de aceea este ea reprezentată în România prin dl Dobrescu-Taxy, primar al Capitalei și prin alți bărbați iluștri, al căror „ideal“ este întreținut cu argumente sunătoare.

Liga Drepturilor Omului face pacifism și ca atare sub aripele-i ocrotitoare a adăpostit mulțime de pui ca: „Reconcilliation“-asociație *pentru înfrățirea popoarelor,* „Liga pentru Invățământ“, *asociație de institutori comuniști, cari vor să reformeze Istoria, omițând toate episoadele eroice, distrugând cultul bravilor; astfel unul dintre aceștia, Paraf Javal a prezentat într'o conferință publică pe* „Ioana d'Arc“ *ca pe o nebună, iar pe* Mareșalul Foch *ca pe un „iezuit încrezut“ și recent de tot în rândul acestor Ligi-pui s'a așezat și* „Liga Femeilor pentru Pace și pentru Libertate“;

Această ligă a organizat o secțiune în București atrăgând în capcană câteva românce naive. Adunările de comitet se țin la redacția revistei „Umanitarismul“, *al cărui director este* Eugen Relgis, *nume inversat al jupânului* Sigler.

Intr'o recentă adunare, la care se pare că a participat și o Doamnă Drevet, *cunoscută agitatoare comunistă, s'a discutat între altele atitudinea ce o vor lua membrii acestei Ligi în cazul unui conflict armat: aproape toți au fost pentru refuzul serviciului sub arme (la bărbați) și neacordarea de ajutor la răniți, sau orice alt serviciu auxiliar (la femei).*

Multe ar fi de spus despre această ligă, amănunte complecte vor avea cititorii „Înfrățirii Românești“ într'un articol viitor.

Un lucru trebue însă să desprindă oricine din rândurile de mai

Pentru ziarul „Viitorul“

Ceeace denunțăm de cinci ani de zile dela tribuna acestei reviste, că Jidanii sunt eminamente un ferment revoluționar, deci periculoși ordinei publice și liniștitei desvoltări a statului român, încep și ziarele cu un pic de simț românesc, dar fără suficient curaj civic, să recunoască cu sfiala sufletului obișnuit să umble pe cărări întortochiate.

Ziarul „Viitorul“ din 3 August 1929 pe pagina IV vorbind de încercarea comunistă dela Chișinău de a tulbura liniștea, scrie această frază, în care se simte cum bietul simț românesc înăbușit de frică, începe a se înviora îndreptându-se către expresia diplomat ticluită a adevărului. Reproduc fraza:

„Un număr de 75—100 inși, eu exclusivitate tineri de religie mozaică, s'au adunat în colțul străzii Mareșal Badoglio și C. Schmidth, având în frunte un uriaș steag roșiu, cu inscripția ‚Trăiască revoluția rusă‘, „Trăiască U. R. S. S.“ și în cântecul „Internaționalei“ s'au îndrumat către uzina electrică, încercând să ia de partea lor pe lucrătorii uzinei.“

Nu ne miră fapta Jidanilor, puilor de năpârcă, încălziţi şi hrăniţi la sânul ţării pe care vor să o sfâşie. Zâmbim însă de milă pentru ziarul Viitorul, care nu are curajul să scrie Jidani, întrebuinţând perifraza ridicolă: „cu exclusivitate tineri de religie mozaică". Pentru ce domnilor dela presa, în care a strălucit odată scrisul plin de curaj autohton al lui I. C. Brătianu, Mihail Kogălniceanu şi C. A. Rosetti, nu îndrăsniţi astăzi în România întregită să scrieţi cum scrieau înaintaşii ilustri din România ciopârţită.

Pentruce nu întrebuinţaţi cuvântul popular, rostit de toată suflarea românească, pentruce nu ziceţi Jidan, neamului de trădători şi bolşevici, aşa cum îl numeşte 15 milioane de Români? Credeţi că aţi câştigat simpatia jidovească prin asemenea perifrase? Nu, domnii mei. Dor obţineţi alt rezultat: desgustul bunilor Români de a vă mai ceti, când dovediţi atâta frică în România Mare.

Fiţi oameni întregi, Domnilor! Jidanii ori-cum v'aţi manifesta, tot aşa vă urăsc.

L. A. N. C.

Gunoiul la suprafaţă

— Individul Ionescu-Olt, copil de trupă, toboşar, subşef de muzică, apoi profesor secundar în Sighet şi membru în „Comisia judeţeană pentru reforma agrară —

DOMNULE DIRECTOR!

Vă trimit articolul alăturat, semnat de mine. Tot ce am scris, am scris, pe baza documentelor ce le posed.

A trebuit să scriu acest articol ca să demasc pe un om. care nu s'a sfiit să-şi vândă biserica lui, fabricând acte false.

Nu o fac din ură personală, ci ca unul, care îmi iubesc biserica, ţara şi neamul.

De altfel denunţul pentru falsificare, mituire a fost înaintat parchetului împotriva acestui om, iar Ministerul, care n'a controlat diploma de subşef de muzică a acestui om, Va fi silit, ca după o funcţiune de mai mulţi ani, să-l şteargă din rândurile profesorilor, trimiţându-l înapoi ca subşef de muzică.

Sunt în nădejdea, că pentru curăţirea leprei sociale Veţi binevoi a da loc în coloanele revistei D-Voastre, articolului acestuia alăturat, semnat de mine, pentru care răspund.

*

Vremile tulburi au scos la suprafaţă gunoaie putrede, a căror loc ar fi fost la marginea unui oraş, nu însă, ca să trăiască în mijlocul societăţii omeneşti răspândind în toate părţile infecţia.

Insă nu aceasta-i deviza vremii; lumea bună se retrage resignată şi scârbită, iar gunoaiele ies la suprafaţă.

Acesta-i cazul falsului profesor Ionescu-Olt alias Constantinescu, copil de trupă, crescut din mila armatei, pe care apoi mai târziu o insultă, ajuns toboşar, subşef de muzică şi minunea minunilor — prin mijloace ştiute ajunge profesor secundar în Sighet. Cum a ajuns la această înălţime, prin ce acte, ar putea să ne spună cei ce l-au numit şi cei ce i-au propus numirea.

Noi ştim — lumea ştie — că acest . . . . nu are altă şcoală, decât, şcoala necesară unui ucenic de pantofar şi să nu-i tragem la îndoială nici specialitatea lui de toboşar.

Numai ca cetăţean a acestui stat, am dreptul să mă revolt în sufletul meu, când la şcoala secundară din Sighet, a propus un toboşar Istoria Ţării Româneşti. Răspunderea nu este a toboşarului,care verosimil şi-a prezentat diploma de şef de muzică, ci a acelora, cari, l-au numit pe acest toboşar, punându-l de multe ori în fruntea profesorilor licenţiaţi.

Istoria Ţării Româneşti, vederea reală a trecutului şi zările viitorului, nu se face să fie propuse, prin acest falş profesor Ionescu-Olt. Cu drept cuvânt putem exclama: „O tempora, O mores". Iată gunoiul la suprafaţă.

Slujba de profesor nu i-a fost deajuns acestui om; s'a vârît dând din coate şi la masa, unde se împarte pământul — ca dreptate socială — şi aici la această masă, a ştiut, cum se împarte dreptatea, plecându-şi urechea la toţi „Sloimi-i şi Şteinfeld-ii", alergând prin Borşa, ca să ia dela „Kind" 2000 lei, dela altul 2000 Lei, lucru, pe care acest individ, pretins profesor, membru în comisia judeţană le recunoaşte şi apoi la 30 Iunie 1926 să facă un proces verbal fals, că să scoată de sub expropriere pământul ce era cerut pentru clădirea bisericii din Borşa. Spunea, că topograficul 5541 „este livadă de pomi" — şi de unde — era o pustă goală. Cu actul acesta fals a reuşit Ionescu-Olt, ca să scape pământul de sub expropriere, dar sigur, că s'a achitat de datorii faţă de Jâzi. Dar falsul s'a văzut, însă cu păcătosul nimeni nu s'a ocupat.

Acum înţelegem de ce acest Ionescu-Olt mărturisea, că a luat dela Evreul Kind 2000 Lei; ca să-l servească în cauza cu biserica din Borşa; apoi a mai luat alte 2000 Lei dela altul, tot în această cauză ca împrumut, ca să-i servească, că n'a dresat degeaba actul fals la data de mai sus, care se poate vedea la dos. Nr. 84 din 1926 a comisiei judeţene.

Intr'un articol antecedent scriam că „Iuda s'a dus şi s'a spânzurat", după ce a luat cei 30 de arginţi, vânzând pe Isus, dar Ionescu-Olt e mai rău ca „Iuda", pentrucă a luat 4000 de arginţi pentru care sumă a vândut pe Isus, adecă Biserica lui Isus, şi recunoaşte, că a primit preţul vânzării dela protopopul Munteanu şi totuşi a vândut Biserica. Dacă la Iuda ar fi mers unul din cei 11 apostoli şi să-i fi dat cei 30 de arginţi, sigur, că n'ar fi vândut pe Isus. Ionescu-Olt a primit şi dela „Şloimi" şi totuşi a vândut biserica sa — mai rău ca Iuda.

Azi organele de reformă agrară, dl Prefect al judeţului au datoria ca acest gunoi să fie scos imediat (la capătul satului) din toate poziţiile ce ocupă şi deţinut ca un periculos, în interesul instrucţiei şi urmărirea faptelor lui, pentrucă acest om nu se va spânzura ca Iuda, ci va continua faptele lui mârşave sau va fugi, ca să nu-l ajungă pedeapsa pentru faptele care le recunoaşte, că le-a săvârşit şi altele pe care le va fi săvârşit.

Lumea bună crede, că Domnul Prefect şi Domnul Procuror îşi vor face datoria.

Eu umilul preot dela sate, deocamdată atât pot spune, că mă doare ceeace văd.

Preot IOAN ARCAŞU
Teceul-mic—Maramureş

„Tineretul liberal"

Este numele unei reviste de curând apărută, ce am primit la redacţie. Numele spune cine este, ce suflet are. Ne oprim la articolul din No. 2, Maiu 1929, intitulat: Incă o datorie.

Autorul serie: „Poporul, care ar fi avut destul timp să capete o educaţie politică, dela votul universal şi până azi, e mai zăpăcit de cât în primii ani ai marei reforme." Este adevărat. Dar Dta, domnule autor ai datoria să arăţi cauza şi să o numeşti cu numele ei adevărat. Intr'o largă măsură, cauza zăpăcelii poporului este anumita presă, scrisă de Jidani, cari dupăce în răsboiul de întregire a neamului ne-au spionat, tradat şi jefuit, acum se străduesc să facă aducaţia naţiei româneşti, prin presă, în spirit iudaic. Aceasta, domnule tânăr liberal, autor al articolului mai sus menţionat, te rog să ai curajul să o scrii şi să denunţi tineretului Dtale pericolul naţional ce se ascunde în faptul că Jidanii stăpânesc astăzi marele cotidiane ale României întregite cu aşa efect, că niciunul din aceste cotidiane nu au curajul să se atingă de ei, deşi otrăvesc opinia publică.

Autorul formulează următoarea atitudine: „Conştient de rolul lui în viaţa de mâine, tineretul liberal nu va neglija poporul, care este temelia adevărată a statului."

Frumos gând. Dta, domnule autor, care te-ai hotărît împreună cu tineretul Dtale să nu neglijezi poporul, trebue să ştii că acest popor piere în mod fizic prin alcoolism, răspândit în nordul ţării în covârşitoare majoritate de cârciumarii jidani. Aşa dar, ai datoria să denunţi marelui public, pe care vrei să-l luminezi, primejdia jidovească sub aspectul cârciumarului jidan.

Mă opresc aici. Dacă tineretul liberal va inaugura politica curajului civic, atacând cea mai grea problemă ce are de rezolvit neamul românesc, cu obiectivitate, iubire de adevăr şi îndrăsneala sinceră, pe care nu o au bătrânii liberali; atunci iniţiativa lor va însemna un progres în viaţa noastră publică. Dacă însă, vor ocoli, cu diplomaţia laşităţii circumspecte, problema jidovească, ajunsă un pericol naţional, atunci nu va face decât să sporească hipocrizia şi neputinţa în care se sbat toate partidele de guvernământ.

In acest caz scrisul noii reviste se va reduce, pentru istoricul de mâine, la un pachet de maculatură.

Sunteţi puşi înaintea unui examen de conştiinţă, domnilor tineri liberali.

REDACŢIA.

QUOUSQUE TANDEM?

Cum această revistă merge de ani de zile, la multe şi înalte feţe bisericeşti, socotim de datoria noastră să reproducem din cuvânt în cuvânt articolul intitulat **QUOUSQUE TANDEM**, *publicat în ziarul* **«Opinia noastră»** *din 20 Iulie 1929 ce apare la Oraviţa, spre a aduce la cunoştinţa acelor multe şi înalte feţe bisericeşti faptul produs, aşteptând ca slujitorii altarului să ne dovedească prompt şi deplin că îşi înţeleg misiunea de apărători ai credinţei strămoşeşti atât de crud batjocorită de Jidani.*

„Groasă piele mai trebue să avem noi Românii, dacă ruşinea nu ne aprinde în purpură obrajii nici atunci măcar când suntem pălmuiţi în drumul mare de orice stârpitură venită de cine ştie unde. Iar epitetul „neam de slugi", pe care ni-l aruncă străinii, ni-se cuvine pe drept. Căci numai un neam de slugi poate răbda nepedepsită o jignire ca aceea adusă de Ovreul *Alfred Belgrader* creştinătăţii româneşti. Şi numai judecătoria unui asemenea neam poate aduce verdict de achitare pentru o atare scuipare în faţă a demnităţii naţionale!...

Iată despre ce este vorba: Un ţăran a intrat în prăvălia stârpiturei ovreeşti Alfred Belgrader să facă nişte cumpărături. Iscându-se un schimb de cuvinte, in jurul calităţii mărfei, s'a ajuns la cuvinte rostite aspru, iar Românul i-a spus: Dacă nu-ţi place în România du-te în Palestina, bătute-ar crucea Domnului, să te bată, la care pocitura ovreiască Alfred Belgrader a ripostat: *„Voi Românii aveţi cruce? Mă c... pe crucea voastră a românească"*. Textual aceasta!

Ţăranul dela Vrăniuţ a avut atâta simţ de demnitate încât la târât pe stârpitura de Ovreu in faţa justiţiei. Iar judecătoria... l-a achitat! Apărătorul, d-l Ghiţă Corneanu (care zice că e Român!) a susţinut că a fost jignire reciprocă, calificând cuvintele „du-te în Palestina" drept insultă la adresa harhărului.

Domnule avocat Ghiţă Corneanu aşi dori să ştiu cum înţelegi D-ta să califici de insultă faptul de a trimite pe un Ovreu în Palestina, când ştiut este ce întinsă propagandă fac sioniştii pentru această ţară ideală a neamului lipitoricesc şi când ştiut este că până în anul 1928 Ovreii din România (inclusiv deci şi stârpitura luată sub aripile D-tale ocrotitoare) a trimis pentru Palestina suma de 158882,17 lire sterline .aproximativ 128 milioane lei)?! Noi înţelegem Domnule Ghiţă Corneanu, că meseria D-tale cere multe tocmiri cu conştiinţa. Dar toate au o margine peste care nu se poate trece. Nu ne priveşte că eşti creştin ori nu, dar Român trebue să fii, dacă odată afirmi că eşti, şi ca atare trebuia să simţi şi D-ta jignirea adusă întregului neam.

Grozav hohot de batjocură trebue că a zguduit interiorul stârpiturei ovreeşti şezând pe scaun, picior peste picior, în faţa judecătorului şi a avut încă neobrăzarea să ceară să fie ascultat în ungureşte, zicând că nu ştie româneşte el, care de zece ani trăeşte în România şi pe spinarea Românilor. N'a fost în stare timp de 10 ani să invete limba statului care-l hrăneşte? Ori poate limba maghiară este limba maternă a Jidovilor? Un lucru e cert însă: acel om care nu vrea să învete a vorbi limba poporului pe spinarea căruia trăeşte, nu are ce căuta în acea ţară!

...Şi acum întreb pe Prea Onoratul cap al Bisericii dominante din Valea Caraşului, ce măsuri a luat pentru a obţine pedepsirea unei asemenea jigniri adusă religiei al cărei reprezentant este D-sa? Ce a făcut D-sa? A chemat zice-se, o cislă popească unde, cu uşile închuiate, ca să nu se sufle vre-un cuvânt afară, au adus o moţiune cuprinzând platonice protestări către Patriarchie? Atât! Prea Onorate

Protopop al Oraviței, nu protestări platonice la Inalt Prea Sfințitul, ci asumăți acuza în fața Tribunalului, în numele Bisericii, în numele credincioșilor pe cari îi păstoreşti. Asta așteptăm dela Domnia-ta.

Dar nu ai făcut-o. Las că ne vom adresa Baptiștilor, ca să ia asupra lor lupta pentru apărarea Crucii?

Sfinția Ta poți dormi mai departe de acum încolo, te lăsăm în grija Sfântului de azi... Ne vom constitui noi în acuzatori, nu pentru jignirea adusă Crucii, căci nu este datoria noastră, ci pentru jignirea adusă demnității naționale românești. Pe noi puțin ne privește chiar dacă Sfinția Ta în locul Crucii ai să așezi un Mogen Doved pe turnul bisericii, dar fiindcă stârpitura a spus *„cruce românească"*, vom sta noi, în numele întregii opinii publice românești, ca acuzatori în fața Parchetului. Iar Domnul Prim-Procuror este dator să se sesizeze.

Și dacă se va mai găsi un singur Român sau creștin, care să calce pragul prăvăliei acelei stârpituri ovreești, neamul nostru nu merită decât să fie slugă la Jidani!

Opinia Noastră".

„Pe marginea prăpastiei"

Sub acest titlu ne-a sosit la redacție o broșură, scrisă de *Dl* **Ventonic Alexandru,** *comerciant din Iași strada Nicolina, în care autorul expune cu durere ticăloșia vremurilor ce trăim, pricinuită de politicianii întovărășiți cu Jidani. Reproducem din prefață următoarea parte finală:*

„Nu pricep bine meșteșugul de a scrie, nu voiu putea așterne pe hârtie tot ce simt în clipele acestea. Nu voiu putea să dau celor ce scriu o formă îngrijită și plină de spiritul de observație, pe care o pretinde critica celor învățați. Totuși eu una știu și una zic: suntem cel mai sărac popor, pe cel mai bogat pământ din lume. Suntem un popor muncitor și cinstit dar ne lipsește o clasă conducătoare, inteligentă și cinstită, care să ne ducă la progresul și fericirea la care avem dreptate să aspirăm.

Trăim o epocă rușinoasă de decadență și descompunere și a sta în timpul acesta cu mâinile încrucișate, înseamnă să fii părtaș la răspunderea, ce trebue s'o aibă in viitor, generația de astăzi. Deaceea cu sufletul plin de durere iau condeiul să scriu, să arăt prăpastia în care ne-au târât conducătorii nepricepuți ai neamului nostru, ca să se răsfrângă asupra lor întreaga răspundere pentru dureroasa situație în care ne aflăm și nu asupra milioanelor de robi nevinovați ai pământului, care frământă din zi până în noapte țărâna cu sudoarea frunții lor și nu pot înțelege prin ce minune produsul muncii lor în loc să folosească țării, îngrașe sutele de mii de trântori și venetici. Să nu se răsfrângă nici asupra celor ce prin fabrici și ateliere muncesc zi și noapte, producând bogății pripășiților tolerați de conducătorii noștri, lesne coruptibili. Dar să nu se răsfrângă nici asupra bieților funcționari modești și săraci, ce-și martirizează viața ducând pe umerii lor carul cu nevoi și socoteli ale statului. Să se răsfrângă numai și numai asupra acelor ce au monopolizat conducerea acestei țări, acelor ce din politică și-au făcut o meserie. Demagogii și fariseii fățarnici, aceștia sunt vinovați. Iar eu, cum D-zeu nu m'a învrednicit să pot fi de mai mult folos țării mele în timpul de față, mă voiu strădui ca în rândurile ce vor urma să arăt și să conving, pe cât posibil, că după atâtea lacrimi și sânge cât a vărsat neamul acesta, i se cuvine o altă soartă.

Autorul".

Demascare necesară

„Tineretul liberal" *într'o moțiune de legitimă protestare contra ticăloșiei guvernului Maniu, care printr'o sforțare desgustătoare de hipocrizie caută să-l scoată pe trădătorul Stere, că ar fi curat și demn de a-și spune cuvântul în viața publică a României întregite, acest tineret face următoarea afirmație: „Și* în glasul nostru e sufletul tuturor tinerilor adepți AI NAȚIONALISMULUI INTEGRAL".

Vă întrebăm noi, tinerii dela L. A. N. C., domnilor tineri liberali, cum se împacă „NAȚIONALISMUL INTEGRAL" cu colaborarea partidului dvoastră alături de neamul lui Iuda? alături de Filderman, de Bercovici și atâția alții?

NAȚIONALISM INTEGRAL, în conlucrare fățișă sau cointeresare rentabilă cu aceia cari reprezintă negațiunea diabolică a principiului național? cu Jidovimea, care prin firea ei este antinațională, pentrucă din vremuri imemoriale este cosmopolită?

Cu naționalism integral, *vă lăudați voi, cari nu îndrăsniți să suflați un cuvânt despre primejdia prezenții Jidanului, care sistematic cu satanica perseverență, ne ucide neamul prin alcool, ni-l demoralizează prin corupție și pornografie, ne subminează statul prin propagandă și uneltiri bolșevice?*

Unde vă este curajul naționalismului integral, domnilor tineri liberali?

Sunteți niște fățarnici, fricoși și slugarnici.

Nu îndrăsniți să rostiți cuvântul adevărului, de teamă să nu cădeți în disgrația fruntașilor partidului, la care v'ați înhămat dupăce ați distrus în voi simțul demnității personale și curajul de a vorbi drept pentru binele obștesc.

Tineri veți fi fiind ca vârstă; dar sunteți îmbătrâniți la suflet prin considerațiile precise ale calculelor meschine, prin complicitatea tăcerii, cu toți ticăloșii acestei țări, asupra pericolului jidovesc. Așa fiind, voi nu aveți putință să dați glas unei nobile indignări: voi sunteți arivişti cu privirea ațintită la căpătuială. Cuvântul vostru de naționalism integral sună fals, desgustător de fals.

TINERETUL L. A. N. C.

Ce caută preoţimea şi ce dobândeşte ea prin politica de partid?

Mai nou se sfinţesc steagurile de voinici ale partidului naţional-ţărănesc. Presupunând că au, tot atât de uşor se vor găsi preoţi, cari să sfinţească steaguri liberale şi averescane. De steagurile L. A. N. C. voiu vorbi la urmă.

La Alba-Iulia şi airea s'au luat jurăminte cetăţenilor, că vor vota pe Naţional-Ţărănişti. Tot asemenea s'ar putea lua mâine pentru Liberali şi Averescani.

Nu sunt vândut nici Liberalilor nici Averescanilor, când constat, că aceştia n'au târît biserica în noroiul politicei de partid în aşa mod şi măsură, cum au făcut-o Naţional-Ţărăniştii.

*

Depunem jurământ pe cruce şi sfinţim steaguri pe minciună, şi înlocuind idealul creştin cu interesul de partid şi materialismul iudaic, subminăm biserica, iar prin luptele ce le încurajăm între fraţi, distrugem şi biserică, şi neam şi ţară.

Până când?

Prea Sfinţia Sa Episcopul Ciorogariu a făcut propunerea, ca preoţimea să nu mai facă politică de partid. Dar s'a obiecţionat că atunci preoţimea n'ar mai avea reprezentanţi cari să-i apere interesele.

Greşit!!

Când preoţimea s'a abătut dela datorinţă şi adevăr, atunci orice apărare e de prisos, căci singură s'a făcut de prisos, şi de înlăturat, ca ceva putred şi fără folos.

Şi preoţimea în politica de partid, o vede toată lumea, că nu reprezintă, dreptatea, nu reprezintă adevărul, nu reprezintă biserica.

Un ţăran de lângă Cluj îmi spunea: Protopopul e Averescan, preotul nostru e Liberal iar cel din satul vecin e Naţional-Ţărănist înfocat. Toţi au fost pela noi. De cine să ascultăm? Care din ei spune adevărul şi care spune mincinuă?

Intre astfel de împrejurări mai reprezintă preoţii noştri biserica? Nu!!

Partidele politice sunt amestecate cu Jidani. Legea Jidanilor reprezintă materialism, şi iubire de sine, faţă de a noastră, care reprezintă idealism şi iubirea deaproapelui.

Jidanii distrug pe creştini, iar legea lor e duşman de moarte legii lui Hristos.

Preoţi, nu vă lepădaţi de Hristos! Apăraţi biserica. Şi atunci Vă apăraţi cu adevărat interesele proprii, căci poporul şi biserica au trebuinţă de preoţi, cari nu lipsesc dela datoria lor.

*

L. A. N. C. încă are steaguri; a sfinţit steaguri şi a luat jurământ dela oameni.

L. A. N. C. însă nu-i partid, ideile Ligii sunt ideile Neamului Intreg. Svastica e simbolul de biruinţă al Naţionalismului curat şi integral. In Ligă nu sunt Jidani.

In Ligă sunt ostaşii cei mai devotaţi ai lui Hristos. Aici se dă lupta pentru Adevărul ce-l simbolizează Biserica cea Sfântă şi Creştină. In L. A. N. C. preoţimea, nu numai că poate, ea are datorinţa să lupte; L. A. N. C. poate sfinţi steaguri şi poate să ia jurământ, căci sfânt este scopul pentru care se luptă: Ea este Cruciada Vremii.

Cei ce ne imitează în forme, să ne imiteze şi în fond.

N. POPA
prof. — Cluj.

Mişcarea Cooperatistă

APEL

La cererea mai multor oameni înţelegători ai rostului cooperaţiei, în viaţa economică a unui stat — cum este România unde industria, comerţul şi finanţele sunt în mânile Jidanilor — conducerea revistei „Infrăţirea Românească" a hotărît să rezerve, un loc oarecare, în fiecare număr, chestiunilor cooperatiste.

Şi pentru a corespunde aşteptărilor îndreptăţite ale bunilor Români din tot cuprinsul ţării, primim şi publicăm articole, ce tratează subiecte de cooperaţie şi de bănci populare, dela orice înţelegător al luptei ce purtăm, pentru ca România să fie a Românilor.

In acest scop, adresăm din acest loc un călduros apel către toate Cooperativeele şi către toate Băncile Populare din România Mare:

1. Să aboneze şi să răspândească Revista şi gazeta „Infrăţirea Românească";

2. Să considere drept glas al lor publicaţiile noastre, în care să-şi tipărească bilanţul, convocatoriile şi toate comunicatele ce au de făcut membrilor;

3. Să ne trimită articole pentru propaganda cooperatistă ţinând cont să nu fie prea lungi.

In felul acesta — sprijinind mişcarea cooperatistă — suntem convinşi că facem cel mai real şi cel mai preţios serviciu, ţăranului român, care a fost şi este încă sedus, înşelat şi exploatat de neamul lui Iuda.

„Infrăţirea Românească"

Infrăţirea Românească şi Cooperativele

Cooperativele, fie ele bancare, fie de consum, la noi, ca şi aiurea, s'au înfiinţat, în vederea apărării bunurilor obşteşti în faţa lăcomiei individuale a băncilor şi comercianţilor hrăpăreţi, evrei sau creştini.

Lucrul ideal ar fi ca acestea prin o conducere bună, odată, să înlocuiască cu totul instituţiile individuale. Cu aceasta s'ar exclude înşelătoria şi posibilitatea de îmbogăţire frauduloasă a indivizilor lacomi, a căror ocupaţiune este asemănătoare pungaşului şi hoţului de drum, ce fără să muncească ceva productiv, speculând produsele oamenilor harnici şi cinstiţi, trăeşte din belşug, ca parazit pe pielea şi din câştigul acestora.

Cooperativele astfel îşi au un scop sfânt şi creştin. Persoanele puse în slujba cooperativelor, pentru munca lor îşi au plata lor. Mai mult nimic. Speculă nu există. Nu se caută să fie înşelat nici producătorul, nici consumatorul. Iar la încheierea anului, câştigurile realizate se împart între aceiaşi membri producători şi consumatori deopotrivă. Exact cum ne învaţă Hristos: „Tot omul e vrednic de roadele muncii sale".

Cooperativele stau deci sub morala creştină, sub morala iubirii de aproapelui, pe care îl apără de nedreptăţi. Il apără de nedreptatea acelora, lacomi şi iubitori de arginţi, ce'n lăcomia lor, îl vând şi azi pe Hristos, nerespectând legile şi morala lui.

Orb să fie acela care nu vede, sau nu vrea să înțeleagă că obiectivul cooperativelor este acelaș cu al Ligii Apărării Naționale și Creștine.

Căci cine sunt cei ce nedreptățesc și lăcomesc la bunurile altora?

1. Evreii toți și fără excepțiune; ca neam ales al lui Iehova, ei singuri se țin îndreptățiți să stăpânească toate bunurile pământului.

2. Creștinii, cari numai cu numele sunt creștini, încolo s'au adaptat cu totul moralei și obiceiurilor jidovești; pe aceștia îi numim noi jidoviți.

Jidovii și jidoviții, aceștia sunt dușmanii noștri de moarte, dușmanii lui Hristos, dușmanii moralei și dreptății creștinești, râvnitori la câștigurile bietului Român, dușmanii preoțimei și bisericii creștinești, dușmani așezămintelor creștinești, ai armatei și ai statului și dușmani de moarte și ai tuturor cooperativelor.

Jidovii și jidoviții pentru toate acestea sunt adversarii principali ai L. A. N. C.

Tot ei sunt adversari principali și ai cooperativelor.

Se pune întrebarea: Având acelaș adversar și acelaș ideal, pentruce nu ne unim și de ce nu luptăm împreună?

Răspunsul clar și adevărat este următorul: Pentrucă nici cooperativele, nici guvernele, nici preoțimea, nu sunt libere, și nu sunt în stare să facă ce vrea.

Mai mult sau mai puțin *sunt robi și depind de colosul jidovesc, care i-a legat de mâni și de picioare în pânza sa de paiangen ucigător*

A dovedi acestea, e de prisos. Totuși, fiind vorba de cooperative, fac o mică paranteză și atrag atențiunea, că între membrii cooperativelor n'ar trebui să aibă loc dușmanii declarați, prin Lege, ai acestora: Jidanii, cu atât mai puțin le-ar fi permis să facă parte ei din conducere. Faptul acesta e un rău, și cred că-i un rău pe care factorii legali nu cutează să-l îndepărteze. Ași fi foarte bucuros dacă mi s'ar face dovada contrară.

Insă, dacă funcționarul și legea nu pot face ce vreau și nu pot lupta în aceeaș tabără cu L. A. N. C., nu știu de ce acelaș funcționar ca individ, ca om, ca român, nu ne dă mână de ajutor nouă, celor dela „Infrățirea Românească“, cetindu-ne, întărindu-se și întărindu-ne reciproc în asaltul ce-l dăm paralel, cu mijloace aparte, dar cu acelaș obiectiv.

Când toate publicațiile noastre și propaganda întreagă, tinde la întărirea economică și națională și la sprijinirea comercianților și în deosebi a cooperativelor românești, terminând cu caracteristicul *nici un ac dela Jidani, de ce, atunci dnii directori, inspectori și conducători* de cooperative nu fac acelaș lucru bun, să sprijinească aceste publicații fiind ele și cele mai românești și cele mai idealiste și și mai aproape de chemarea acelora cari sunt vizați să conducă cooperația românească.

Facem aceste întrebări, tinzând nu atât spre a învinovăți, cât mai ales a îndrepta o situație — spre înălțimi.

N. P. — prof. Cluj

Corespondență din județul Covurlui

O profanare talmudică

In ziua de 29 Iulie a. c. s'a petrecut în comuna Tudor-Vladimirescu, jud. Covurlui, un fapt odios, care a alarmat peste măsură pe locuitorii acelei comune, precum și pe cei din satele învecinate.

Abia stăpânindu-și revolta față de grozăvenia faptului, al cărui autor era să fie sfâșiat în bucăți, numiții locuitori au înaintat Parchetului de Covurlui următoarea plângere, pe care s'a și pus cuvenita rezoluție: „Șeful Postului va cerceta și lua măsuri. Procuror, (ss) Stoilov“.

Iată plângerea înaintată:

„Domnule Prim-Procuror,

Subscrișii locuitori din comuna T. Vladimirescu, jud. Covurlui, îmboldiți de sângele și cugetul nostru de buni creștini-ortodocși, vă supunem respectuoși la cunoștința dniilor Voastre următoarele:

Intr'o nemaipomenită durere de inimă, care n'a lăsat-o nici chiar războiul trecut, cu toate ravagiile lui, se află locuitorii acestei comune, pentru bestialitatea făcută de ovreiul Leib Strul Strulovici din această comună, în ziua de 29 Iulie a. c., când a fost surprins, asupra faptului, de sătenii Ion Zgherea și N. Buzduga, *în cimitirul ortodox* din localitate, *printre morminte, cu o femeie* din satul Grăpeni anume Ileana St. Hagiu, *făcându-și poftele bestiale, transformând astfel cimitirul în local de prostituție*. Nici nu se putea o mai criminală profanare a mormintelor, în care se găsesc strămoșii, părinții și frații noștri, iar mai presus de toți, — eroii acestui neam! Asupra lor au venit multe valuri asupritoare în cursul vremilor și pe toate le-au învins cu bărbăție, lăsându-ne pământul și națiunea drept moștenire; deci mormintele acestora trebuiesc respectate cu sfințenie, iar nu să fie ***adăpost pentru plăcerile bestiale ale păgânilor!***

Adânc îndurerați de fapta nelegiuită a susnumitului Leib Strulovici, care ne-a pângărit însăși religia noastră creștină-ortodoxă.

Vă rugăm să ordonați o serioasă cercetare a celor reclamate de noi, pentruca vinovatul să-și primească osânda cuvenită, dându-se legitima satisfacție locuitorilor creștini, loviți atât de crud în credința lor.,

Cu stimă, ss. Preot Antipa David, Ion Bălan, Gh. Țuțuianu, I. I. Dobrea, I. N. Tătaru, Ion Aft. Onosă, Petrache Cârnici, Costache I. Onosă, I. N. Munteanu, Ion I. Zgherea, Aftene Galapod, Neculai Buzdugă, Ion Aron, Gheorghe Basa, D-tru Samoilă, Toader Basa, Ion T. Gazacu, Ion Banu, Ion Stroea, Stroea N. Costache, Neculai T. Basa, V. G. Șerban, D-tru Basa, Radu Bordea, Ion T. N. Basa, Vasile Banu, Vasile I. Banu, Toader Cucu, Neculai I. Fasolă, I. D. Țuțuianu, Neculai I. Aron, Gh. D. Suveiaru, Neculai Samoilă, N-lai Gh. Cojocaru, Ion Bratu, Vasile N. Hanta, Necula Țuțuianu, Ion St. Baciu, N. St. Baciu, Ion Gh. Fasolă, Ion Brumă, Gh. Anton Onosă, N-lai N. Aron, N-lei S. Rotaru, Vasile I. Fasolă, Neculai I. Onofrei, Vasile I. Munteanu, Neculai Busuioc, Toader P. Seceleanu, Vasile Samoilă, Ion Simbaru-mare, Toader Predea, A. Dobrea, Gh. Dudu, Gavrilă Țuțuianu.“

Petiția de mai sus are și următoarea adeverire a Preotului local: „Prin prezenta adeveresc că am făcut sfințirea cimitirului în locul spurcat“.

Astăzi, 4—VIII 929, ora 11 a. m.

Paroh Preot, ss) *Antipa David*.

Această petiție este însoțită de osebita declarație a numitului preot, semnată și de alți treizeci locuitori, cari au asistat la sfințirea cimitirului, Duminică, 4 August a. c. ora 11 a. m. după terminarea sfintei liturghii. Toți aceștia, cer autorităților în drept anchetarea serioasă a faptului, pedepsirea vinovatului și *izgonirea lui* — și a familiei lui — ***din comuna respectivă***.

P. conformitate.

P. Donca-Manea, avocat—Galaț

AVE ROȘCA!

Nu de răsbunare, ci de duhul blândeții și al înțelepciunii să fie conduși Vlădicii noștri, în activitatea lor de capi ai Bisericii

„Lumea e rea, vicleană, perversă și pizmașa. Muncitorul cinstit e luat în batjocură de flecarii și scripcarii, cari nu se pot emancipa din mocirla intrigilor și a defaimărilor. Deci tu om harnic și tăcut, nu asculta de lătratul acestor javre“.

Fragment din dizertațiunea ținută în 26 Sept. 1915 de teologul de anul II Nicolae Colan la Seminarul „Andreian“ din Sibiu.

„Elevii Seminarului „Andreian“, viitorii preoți și învațători, au putut învăța dela noul arhimandrit (Dr. Eusebiu Roșca), ca în activitatea noastră să fim oameni cu *dreptate*. Nu detragem nimic din vaza și însușirile altora când afirmăm, ca noul archimandrit e *omul dreptății*. A fi om cu dreptate e un lucru omenesc, cam rar și greu, mai aleș în zilele noastre, când dreptatea umblă de atâtea ori cu capul spart“.

Fragment din articolul *„O promoție bine meritată“!* de preotul *Emilian Cioran* publicat în *„Telegraful Român“*, No. 74 din 29 Iulie 1915.

In legătură cu penzionarea I. P. C. Sale *dr. Eusebiu Roșca*, fostul rector al Academiei Teologice din Sibiu — și în lipsă de alte informațiuni precise, afară de notița publicată la timpul său, în gazeta *„Lumina Satelor“* cunoscând personalitatea, caracterul și puterea de muncă a numitului bărbat, — am publicat știrea apărută în Nr. 2 din 15 Nov. 1928, fiind de bună credință că această pensionare este de fapt o *„recompensă a neobositei activități întru luminarea păstorilor sufletești ai bisericii creștine drept credincioase“*.

Ca urmare la această știre în Nr. 4 din 15 Decemvrie 1928 apare în corpul acestei reviste articolul: *„Pensionarea arhimandritului E. Roșca“* scris de dl *dr. N. Cristea* din Cluj. In acest articol se arată precis că mult stimatul și apreciatul nostru bărbat — I. P. C. Sa Părintele *dr. Eusebiu Roșca* a fost pensionat“ *cu o incontestabilă reavoință”* după începerea anului școlar 1928—29 și stabilindu-i-se drept pensie 1/5-a parte din salarul ce avea după un serviciu, în cadrele Bisericii, de 42 de ani; dintre care 34 a servit ca profesor și 33 ca director al Seminarului din Sibiu — atunci când înaintași și contimporani ai I. P. C. Sale au fost pensionați fără a se ține cont de limita vârstei, și cu salarul intreg avut la data pensionării.

Cetind susnumitul articol am recunoscut, *cu multă durere și regret* că, — în urma măsurilor nedrepte și răsbunătoare aplicate de Consistorul din Sibiu, față de I. P. C. Sa dr. *Eusebiu Roșca*, — *„Arhimandritul Roșca nu se poate bucura de roadele activității sale și că nu va avea viață liniștită și senină“*.

Simțeam încontinuu necesitatea arzătoare de a reveni asupra celor scrise și publicate în 15 Nov. 1928, in legătură cu pensionarea mult apreciatului nostru bărbat *dr. Eusebiu Roșca*, dar îmi lipseau amănuntele.

Acum câteva zile am primit la redacție, broșura intitulată *„Răsplata fostului Rector al Academiei Teologice Andreiane ort. române din Sibiu, dr. Eusebiu Roșca arhimandrit“*.

Azi am dovezi, deci pot reveni cu adevăruri usturătoare asupra celor scrise de mine în 15 Nov. 1928. Să întăresc deci *„incontestabila reavoință“* constatată de d. *dr. N. Cristea* în procedura de pensionare forțată a părintelui arhimandrit *dr. Roșca*.

Ce însușiri are I. P. C. Sa Părintele Roșca.

Citez mai multe aprecieri ale diferitelor persoane:

1. „Un luptător, care totdeauna a dispreţuit afișagiul persoanei sale, mulțumindu-se să vorbească munca lui exemplară și cinstea sa puritană“ (dr. N. Cristea).

2). „A fost scos, într'un mod condamnabil, din scaunul de vicar, el care era cel mai potrivit prin munca și priceperea sa pentru acest post, cum nu fusese altul înaintea lui, și nu s'a găsit altul după el“. (*Pr. Șt. Meteș* — fost elev).

3). „Caracter clasic în înțelesul nobil al cuvântului: *„Integer vitae scelerisque purus“* (Gazeta *„Griaul vremii”* — București Nr. 15—16).

4). „Să se știe, Părintele rector Roșca, abstracție făcând de alte însușiri alese, este un om drept, care dă fiecărui ins, ce este al său, mai ales celor cari își îndeplinesc datoria în conștiință, și aspru numai față de cei cari nu se închină la Dumnezeul datoriei —“ (Ilie Beleuță, prof. la Acad. Teologică, asesor onorar bisericesc“).

5). „Noi cari am fost elevi ai sărbătoritului director, cu mirare am văzut, că omul riguros până la extrem în indeplinirea conștiențioasă a datorințelor sale, omul sever față de sine, și față de alții — dar necălăuzit niciodată de rea voință, ci numai de dorul de îndreptare — este totodată și un om plăcut în cele sociale, glumeț și de o veselie rară în societatea căruia îți place să petreci cât de mult.“ (Telegraful Român” Nr. 102 din 14 Dec. 1915).

6). O apreciere a subsemnatului: Om înțelept, cu judecata clară, adânc cunoscător al întregii alcătuiri sociale și al pericolului jidovesc, cavaler în adevăratul înțeles al cuvântului, iubitor al adevărului și al dreptății, ori cât de usturător era pentru cei certați cu aceste virtuți, adevărat preot — unde faptele acoper întotdeauna vorbele — se ținea departe și condamna deschis orice clevetire, intrigă, sau răutate omenească, umblă vecinic cu fruntea sus și nu admite peruța sau spate încovoiate.

Dar să vedem din însăși mărturisirile Părintelui Archimandrit *Dr. Eusebiu Roșca*, originea *„incontestabilei reavoințe“*. In *„Remonstrația“* adresată Preaveneratei Adunări Eparhiale a Archiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, ținută la 28 Aprilie 1929; referitoare la pensionarea sa forțată, — se vede: că fostul profesor de odinioară al Seminarului din Sibiu *dr. Nicolae Bălan* — atunci subaltern, azi mitropolit și superior al păr. arhimandrit *Roșca* — încă din anul 1907 *„a dat dovadă de preocupări“* dușmănoase față de superiorul său de atunci, *„voind să-l scoată vinovat, că în calitate de director al unui institut teologic, ar fi necorect în ale moralei publice“* (cazul corului teologic la înmormântarea reposatei Maria Ioan drea, actul 41 din 1907/8). Ancheta a dovedit că acuza fostului profesor era pe nedrept atribuită directorului seminarului.

A doua înscenare s'a pus la cale — (remonstrația nu ne arată precis) dar poate de acelaș personagiu arătat mai sus, în 1924 cu ocazia grevelor studențești, când deasemenea Păr. *arhimandrit Roșca*, a aplanat *chestiunea spre mulțumirea*, chiar a autorităților civile, pornite contra studențimii.

O a treia înscenare pusă la cale — probabil tot de acelaș personagiu — se manifestă tot în 1924 cu ocazia alegerii de rector și al aplicării noului regulament al Academiei teologice „Andreiane“ cu care ocazie I. P. S. Sa Părintele Mitropolit *dr. Nicolae Bălan*, prin a-

dresa Nr. 6070 din 1924 Bis. foloseşte şi următoarea frază:

„Şi întrucât vom observa recalcitranţă din partea I. P. C. Sale întru aplicarea lui, vom lua măsuri pentru a-l trece din oficiu la pensie".

Şi în fine cea mai recentă înscenare, s'a pus la cale la sfârşitul anului şcolar 1926/27, când dl dr. *Gheorghe Proca*, consilier archiepiscopesc, în calitate de comisar pentru conducerea examenelor, în raportul despre rezultatul acestora *„dificultează felul de instrucţie"* din *„Dreptul Bisericesc"*, materia *Părintelui Roşca.*

Din 17 Septemvrie 1928 urmează seria de corespondenţe prin care I. P. C. Sale Păr. arhimandrit *dr. Eusebiu Roşca* e scos la pensie cu ziua de 1 Oct. 1928, cu o pensie lunară de Lei 5446. (care în Maiu 1929 s'a ridicat la 10.000 Lei lunar, deşi ultimul salar lunar a fost de 22.992 Lei plus locuinţa, luminat, încălzit şi serviciul pe motiv de limită de varstă, conform Statutului fondului de pensiune, care la art. 10 prevede:

„Limita de vârstă se statoreşte:
1) Pentru preoţi şi protopopi... 65 ani;
2) Pentru funcţionari... 60 ani şi
3) Pentru profesori seminariali... 55 ani." *Apoi este somat cu termine* dela o zi la alta, sau de opt zile, să predea agendele rectoratului, noului rector *dr. Nicolae Colan* (cel cu dizertaţiunea din 1915), şi să evacueze locuinţa.

Astfel de procedee s'ar admite numai faţă de un delapidator, sau faţă de un criminal ordinar; dar la nici un caz, nu *faţă de un demnitar bisericesc îmbătrânit în cinste, în onoare, în împlinirea datoriei, în muncă pe altarul Bisericii, al şcoalei şi al neamului.*

Aceasta este cruda realitate a pensionării forţate a I. P. C. Sale, părintele archimandrit *dr. Eusebiu Roşca.*

Dar pe baza Statutului fondului de pensiune art. 10 aplicat, faţă de mult stimata persoană de care ne ocupăm, câţi dintre aceia care vă înconjoară, în calitate de consilieri, asesori sau funcţionari au trecut de limitele stabilite de 65, 60 şi 55 de ani, fără a li se aplica pensionarea pe baza limitei de vârstă?

Aveţi cuvântul I. P. S. Părinte Mitropolit *dr. Nicolae Bălan!*

Sau poate mă veţi întreba, cu ce drept viu eu un laic, să Vă trag la răspundere pe I. P. S. Voastră? Vă răspund; pe baza conştiinţei de bun creştin, că atât Biserica, precum şi toţi slujitorii ei sunt instituţiuni create pentru popor, (din care şi eu fac parte) şi nu poporul pentru ele.

In baza acestui raţionament şi convins de nedreptatea făcută apreciatului nostru I. P. C. Părinte arhimandrit dr. *Eusebiu Roşca*, declar că nu a-şi dori vreodată, ca I. P. S. Voastră să aveţi parte de acelaş tratament din partea oamenilor ingraţi, de care s'a împărtăşit fostul I. P. S. Voastre superior, atunci când, bine ştiţi că pe vremuri, între punctualitatea în slujbă, între felul de purtare, între capacitatea de muncă şi de chivernisire a fostului profesor seminarial *dr. Nicolae Bălan* şi a fostului Director dela acelaş seminar dr. *Eusebiu Roşca* era o deosebire marcantă.

Ce aveţi de zis I. P. S. Părinte *dr. Bălan*, la faptul, că părintele arhimandrit dr. *E. Roşca*, în loc de cârjă episcopească, este răsplătit cu destituirea din vicariat deşi *„era cel mai potrivit prin munca şi priceperea sa, cum nu fusese altul înaintea lui, şi nu s'a găsit altul după el"* şi în loc, de *„pensionare bine meritată"* este scos la pensie cu una cincea din salar şi izgonit din locuinţă ca un făcător de rele?

Aceasta este dreptate dumnezeiască? Aceasta este răsplata Bisericii faţă de un slujitor devotat şi credincios al ei, pentru creşterea a 3—4 generaţii de preoţi slujitori ai altarului şi luminători ai poporului?

Răspunde Inalt Prea Sfinţite Părinte dr. N. Bălan. Noi cei dela *„Infrăţirea Românească"* apreciem după cuviinţă activitatea de apostol — dealungul celor 42 de ani— în slujba neamului şi a Bisericii, a I. P. C. Sale Părintele arhimandrit *dr. Eusebiu Roşca* — şi cunoscând ingratitudinea omenească, pornită chiar din cele mai înalte trepte sociale, îl asigurăm, *pe acest mucenic al neamului*, de cea mai înaltă stimă şi recunoştinţă, pentru câte a făcut, şi cu deosebire pentru frumosul său caracter, pentru ţinuta sa demnă, dreaptă şi cavalerască — care nu convine generaţiei ticăloase de azi, coruptă şi pervertită de moravurile profitari iudaice, şi ca o recompensă a nedreptăţii suferite din partea superiorilor săi vremelnici, îi zicem cu glas tare şi solemn :

Ave Roşca! morituri te salutant!

ŞT. PENEŞ.

Informaţiuni

BAIA OVREIASCĂ nou instalată, din Cluj, Str. Dubălarilor, prin fumul produs de ea, înseamnă un adevărat dezastru pentru acest plin centru al oraşului.

Fumul înăbuşitor de cărbune, pe lângă că dă centrului oraşului un caracter periferic, infectează aerul în aşa măsură, încât între anumite curente şi presiuni atmosferice, deschiderea necesară a geamurilor este imposibilă, intrând fumul în camere, unde de o parte se depozitează pe mobile, pe de altă parte face insuportabilă atmosfera.

Din acest motiv, sufer atât instituţiunile culturale situate în acest raion, cum sunt : Muzeul etnografic, Şcoala de copii mici Nr. 6 — „Regele Mihai", Teologia şi internatul reformat, Şcoala primară unitară de fete, cât şi marele public coaldunat zilnic pentru cumpărături în Piaţa Mihaiu Viteazul, împreună cu proprietarii şi chiriaşii locuitori în această parte a oraşului.

Din acest motiv, unii în numele Instituţiunilor mai sus amintite, alţii în numele cetăţenilor interesaţi, au rugat Onorata Primărie, să binevoiască a lua imediat dispoziţiile cel mai radicale, ca această stare insuportabilă să sisteze şi să fie redată acestei părţi de oraş situaţia ei de mai 'nainte, de prezent grav tulburată.

Cei interesaţi îşi rezervă dreptul către eventuale despăgubiri pentru degradarea bunurilor mobiliare şi deprecierea imobilelor, faţă de cei responsabili.

Primăria e chemată să arate, în acest caz, cine sunt mai tari : Ovreii sau interesul public.

A INCETAT DIN VIAŢĂ, in ziua de 28 Iulie a. c., credinciosul ostaş al L. A. N. C., Vasile Pop din Prundul Bârgăului — jud. Năsăud. Dumnezeu să-l odihnească în pace, iar familiei îndurerate îi dorim mângâiere sufletească deplină. Noi îi vom păstra amintirea vecinică alui Vasile Pop, care şi în ultimele clipe ale vieţii sale a fost cu gândul la organizaţia dela care aştepta fericirea acestui neam. Şi noi vom ţine cont de acest gând al lui.

*

In legătură cu atacurile străinilor şi înstrăinaţilor, faţă de Cimitirul Eroilor din Râul Alb — jud. Hunedoara, va apare un articol în numărul viitor al revistei noastre.